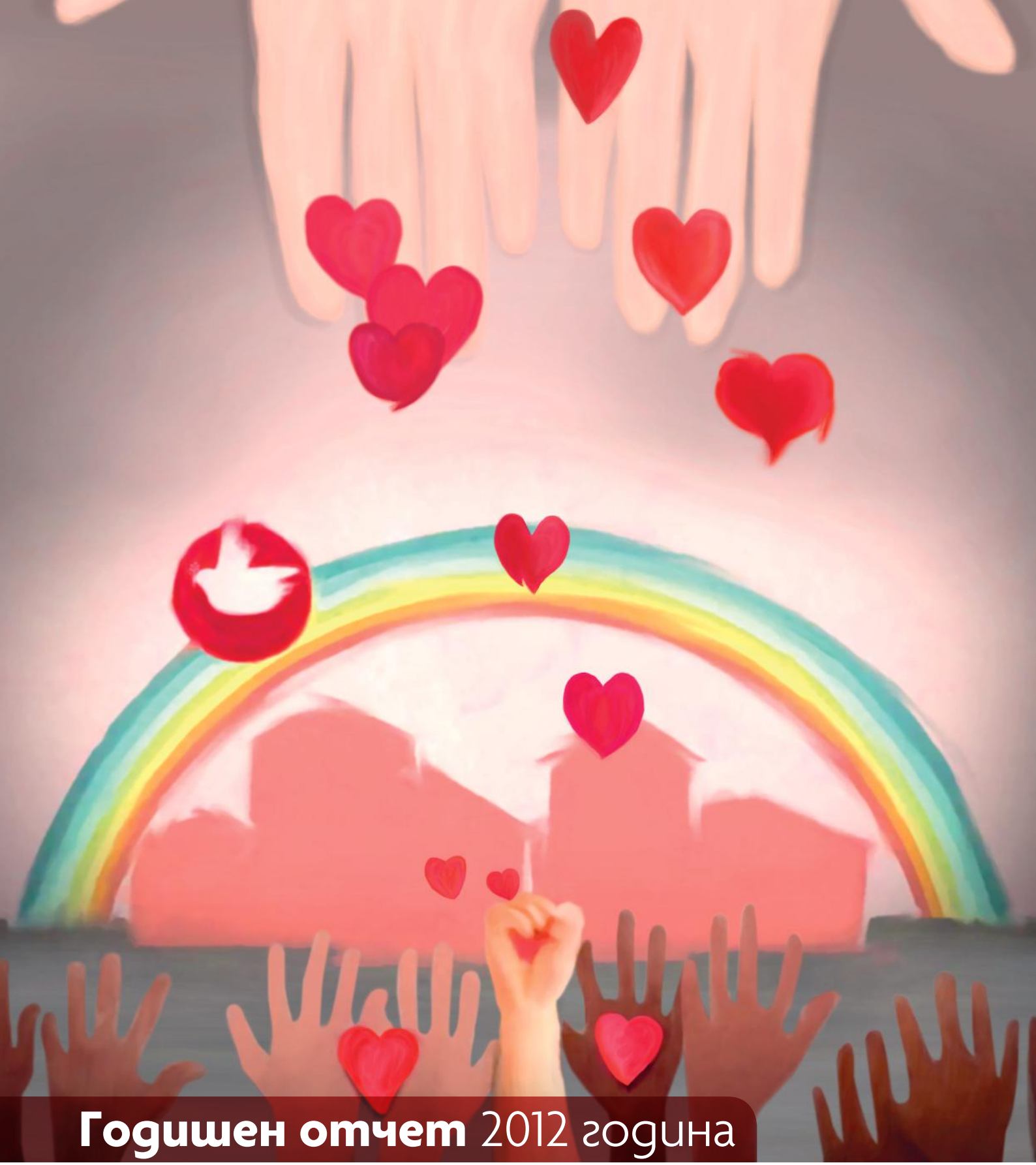

Годишен отчет 2012 година

Христовото милосърдие за всеки

Каритас София

Епископ Христо Пройков
[Апостолически Екзарх]

Тежката икономическа криза, която народът ни преживява, доведе до двойно увеличение през 2012 на хората, които живеят под прага на бедността. Всеки втори българин има сериозни затруднения да покрива сметките си за бит и отопление. Държавната икономическа политика нареди страната ни в челните места на класацията по финансова стабилност, но с цената на нарастваща бедност, безработица и социална диференциация. В тази ситуация старите хора са най-уязвими, а страната ни е лидер по застаряващо население – всеки пети българин е над 65 г. Затова и Каритас София обръща специално внимание на тях с акцент през 2012 г. върху солидарността между поколенията.
На фона на тези социални сътресения ние намираме упование във вярата. Светият Отец папа Бенедикт XVI обяви 2012 за година на вярата, като подчерта, че „Вярата без любов, не носи плод". А какво е любовта? Това е да обичаш своя брат безрезервно и всеотдайно, също като Добрия Самарянин. Каритас означава милосърдна любов, Божията любов. Ние обичаме Бог, така както обичаме себе си. Каквото правим за потиснатите и онеправданите, ние правим за Бог, т.е. за себе си. Затова и Каритас София възприе мотото „Христовото милосърдие за всеки".
Каритас е една от онези организирани форми на благотворителност в Католическата църква, за които папа Бенедикт XVI в специално писмо, изтъкна, че е важно не само да събират и разпределят материални блага, а преди всичко с действията си и с целенасочени усилия, да възпитават хората в братолюбие.
С благодарност към нашите партньори и дарители за тяхната щедрост и за доверието им към Каритас София. С признателност и към доброволците и служителите на Каритас София за тяхната всеотдайност и усърдие.

+Христо Пройков

Доц. д-р Иво Драганов
[Председател на УС на Каритас София]

За да разберем усилията на Каритас София да помага на оскърбените и унижените, трябва да се вгледаме в обществения, икономически и политически контекст. А той се изразяваше в засилване на рецесията в България и Европейския съюз, продължаващо обедняване, неудържим растеж на алчността на монополите, развихрена материална вакханалия и луд пазар без никаква етика. Хората нямаха хляб, но бяха засипвани със зрелища. Искам да напомня, че зрелищата не са спасили древния Рим. През 2013 г. хората ще излязат на улиците, а някои отчаяни, че нямат никаква надежда, достойнство и перспектива, ще се самозапалят в знак на протест.
Един процент от хората в България и по света станаха все по-богати за сметка на останалите. Това не е манифест, а констатация. В тези трудни постмодернистични отношения, което означава сриване на йерархията на авторитети, размиване на границите между позволено и непозволено, добро и зло, обърната представа за елити, църквата остана на своето място, като единственото място за утеха в този бляскав, фалшиво лъскав, но вътрешно празен и печален свят. В неолиберални икономически отношения, в които етиката отдавна бе изместена от присъщия стремеж към печалба като двигател на бизнеса и страхът от фалит като "естествен регулатор" на риска, движение напред нямаше и не можеше да има. Впрочем кардинал Ратцингер още през 1988 г. в своя статия предупреждава, че липсата на етика в бизнеса и икономиката ще доведе света до невиждана криза. Така и стана. Каритас остана вярна на доктрината на църквата за любовта към ближния като единствен и основополагащ фактор в човешките отношения и през 2012 г. Даренията намаляваха и аз искам да призова всички да споменат в молитвите си доблестните и обикновени хора, бизнесмени, фирми, представители на местна и държавна власт, които се отзоваваха на нуждите на най-уязвимите.
Нека да се помолим за здравето и на служителите и доброволците от Каритас, които удвоиха своите усилия, за да помагат, утешават и подкрепят "най-малките" братя на Христос. Много често добрата дума, убеждението, че не си сам, че Господ вижда и страда с всеки човек, но и че някой тук на Земята ще се погрижи за теб, може да прогони черните мисли, да вдъхне надежда и вяра в способността на хората да си помагат и да се обичат. Да ти напомни, че никой не е излишен и всеки е на мястото си, че Господ те е пратил с някаква мисия и цел тук на Земята.
Да се помолим за свещениците и сестрите, за епископите, за всички, които помагат и утешават. Дълбоко вярвам, че съчувствието, солидарността и състраданието, основани на Христовата любов към ближния, ще спасят света. Изборът на папа Франциск е изключително важен знак свише и надежда, че Бог няма да остави човешкото достойноство, вяра и дух да бъдат потъпкани в името на материалното забогатяване. Христовата любов ще спаси света и Каритас – София има и ще има скромен, но важен принос за това.

Кои сме ние

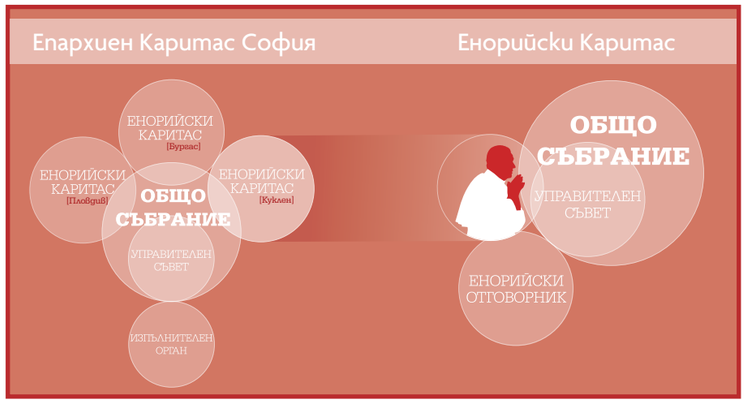
„Каритас не е една от многото филантропски организации, а е необходимият израз на дълбока човешка любов, с която Господ ни е създал по Свой образ, събуждайки в сърцата ни импулса да обичаме."

папа Бенедикт XVI

Каритас е израз на братолюбие и е институционална форма, с която Църквата дава възможност на вярващите да засвидетелстват своето милосърдие и на нуждаещите се да получат достатъчно, за да живеят достойно. Наред с подчертано социалната си функция, Каритас е и пасторален инструмент за изграждане и развитие на християнските добродетели.
Каритас е педагогическо тяло, действащо в рамките на Църквата и, заедно с духовната йерархия и християнската общност, подкрепя братолюбието и дейностите за справедливост, солидарност, мир и надежда между християните по целия свят. Благотворителността е грижа за всеки човек, а не специфичен дълг на едно техническо тяло. Главната задача на Каритас е да усилва чувството за отговорност и солидарност на хората, развивайки и координирайки конкретни, видими и целенасочени обществени действия, да засвидетелства пред всеки, че „Бог е любов" [Deus Caritas est].
Каритас насърчава дейностите, в които активно участва общността, с която е по-лесно да се развият добри и автентични отношения, както и да се обединят усилията за предоставяне на материално подпомагане и застъпничество, обучения за развитие на общността, подкрепа на бедните и комуникация с цялото общество. Тези дейности Каритас реализира чрез проекти в ключови сфери, с което показва на общността и на обществото като цяло, че един по-добър свят е възможен, особено щом е изграден върху ценностите на Божието царство. Каритас подкрепя и подбужда застъпнически действия на общността пред публичните институции, обявявайки се за по-справедлива и включваща социална система, като използва аргументите и на своите знакови дейности. Каритас обаче не приема директно задачи и отговорности, които в светлината на публичното право, са ангажимент на държавни институции.
Каритас София е най-голямата милосърдна организация на Католическата Апостолическа Екзархия в България. Организацията е учредена през 1993 г. и е вписана в регистъра на Министерство на правосъдието като юридическо лице с нестопанска цел – сдружение, определено за извършване на обществено-полезна дейност. Каритас София е създадена да подкрепя Католическата Апостолическа Екзархия в усилията ѝ да намали страданията на хората в неравностойно социално положение, без оглед на каквато и да било тяхна принадлежност към религия, раса и др. Грижата за нуждаещите се се изразява не само в духовна и материална помощ, но и в публичността на техните потребности – „глас на безгласните". Каритас София е призвана да бъде и възпитател на духовни добродетели – да учи и да стимулира хората да помагат на ближния си, да дава възможност на всеки, който желае, да бъде доброволец. Функция на Каритас София е да подкрепя своята мрежа от енорийски организации в страната като координира действията им при епархийни акции и им помага да разработят и реализират идеите си по места. Върховен орган на Каритас София е Общото събрание, в което членуват представители на енорийските структури на Каритас от Бургас, Куклен и Пловдив. Този форум определя стратегическите насоки за развитие и избира Управителен съвет, който назначава Изпълнителен директор. Същите правила се прилагат и в енориите. Структурата съответства на тази на Католическата Апостолическа Екзархия и на нейния дух на автономност и субсидиарност. Каритас София е член на Националната католическа федерация „Каритас България" – обединение на милосърдни организации на католическите епархии в страната. Посредством Каритас България, Каритас София е част от Каритас Интернационалис.

През 2012 учредихме „Каритас София – клон Бургас"

Структура

Грижа за самотни и болни стари хора

"...на 72 години съм и живея сам в с. Покрован, Източни Родопи. В селото сме около стотина души, повечето на над 65 годишна възраст. От 2 години съм трудно подвижен и имам проблеми със здравето. Децата ми са далеч. Зимите прекарвам най-тежко. Оставен съм сам на себе си и на милосърдието на Каритас... Ако не бяха те, в селото нямаше да има лекар, нямаше да има кой да ме навести и да ми донесе хляб. Не разчитам на никаква друга помощ, освен на тази, която жените от Каритас ми оказват."

Независимо дали живеят в големия град или в обезлюдено село, има стари и болни хора без близки или изоставени от близките си. Те се нуждаят преди всичко от контакти с други хора, от внимание, от социални и медицински грижи. Всичко това е необходимо, за да живеят достойно. Ако за тях не бъдат положени специални грижи и внимание, единствените възможни изхода са два – настаняване в държавни социални заведения или пълна забрава... Един самотен и болен стар човек е напълно безпомощен: той няма реален достъп до медицински и социални услуги и често е пренебрегван, дори от тези, чиито призвание по професия е да се грижат за нуждаещите се. Тези хора не могат да си позволят скъпите частни хосписи, нито има кой да им съдейства за настаняване в стар-чески дом. Често самите те не желаят да напуснат дома си и не могат да преживеят шока от настаняване в институция. След тежки операции и боледуване, не получават никаква грижа и обслужване от медицински екип или социален сътрудник и са обречени да се справят сами в домовете си, на милостта на съседи и познати.

Ние дълбоко ценим мъдростта и опита на старите хора и вярваме, че те имат право на щастлив и достоен живот. Водят ни милосърдието, съпричастността и волята за облекчаване на човешкото страдание. Различни сме от другите, защото съчетаваме професионализъм с християнско отношение към ближния. Нашите служители не са просто социални и медицински работници, те са:

"Най-добрите ми приятели, моите дечица и без тях няма да мога."

Щастлива разходка в двора на манастира на Сестрите Евхаристинки – след счупена тазобедрена кост и 4 месеца възстановяване.

Ние носим милосърдие в домовете на стари хора в София, Пловдив Бургас, Покрован, Малко Търново, Стоилово и Граматиково. С времето натрупахме опит, екипите ни са създадени от безупречни професионалисти, радваме се и на подкрепата на дългогодишни доброволци, които помагат в грижата за възрастните със своите големи сърца. За съжаление възможностите ни са да помогнем на не повече от 200 души, а нуждаещите са многократно повече. Не можем да помогнем на всички и не това е целта ни. Стремим се да покажем един модел на грижа в домашна среда. Заимствахме го от немските ни колеги с надеждата, че и у нас ще се наложи и че ще можем да разчитаме на финансова подкрепа от институциите. Вече 10 години работим единствено със средства на чуждестранни дарители, а те намаляват. Затова не разширяваме дейността си.

Все още липсва разбиране, както и воля, от страна на държавните институции да се признае необходимостта и да се предприемат реални действия за реформа в грижата за старите хора. Затова ние влагаме неимоверни усилия и средства, за да им осигуряваме необходимите им грижи и внимание в собствените им домове, там където се чувстват най-уютно и сигурно.

В края на 2012 г. стартирахме национална кампания за подпомагане на старите хора, за които се грижим. Искаме да запознаем обществото с проблема и да наберем средства чрез видеоклипове и радиоспотове в медиите. Проведохме и друг вид кампании за набиране на средства, като „Кафе за помощ", „Направи мартеничка, зарадвай възрастен човек" и „Бягащо чудо". Чрез тях търсихме директен контакт с хората, които ни подкрепят.

Домашни грижи в София

Самотата и старостта не питат къде живееш. Спохождат те както в малкото селце, така и в центъра на столицата. Често срещаме стари хора – в магазина, на улицата, на стълбите. Рядко се замисляме, какво ли всъщност ще обядват и дали зад тяхната врата е топло и уютно. Колко време и усилия им отнема да стигнат до кварталното магазинче и колко се страхуват да не се подхлъзнат на леда. Понякога ни спират и могат да говорят с часове... може би, защото няма с кого друг да споделят?

Начало: 2002 г.

За кого: Подкрепяме 40 стари, самотно живеещи хора, със сериозни хронични здравословни проблеми и с ниски доходи. Те не могат да си позволят скъпо платените медицински манипулации и здравни услуги, от които се нуждаят. Те не могат да се грижат сами за себе си и за домакинството си, живеят изолирано, трудно подвижни са и имат ограничен достъп до социални услуги.

Хора, чието състояние изисква редовно наблюдение и специализирана дългосрочни грижи. Подборът им извършваме по препоръка на личен лекар, по преценка на състоянието им от медицинския ни екип и според местоживеенето.

Как: Екипът ни се състои от 2 медицински сестри, които посещават своите клиенти средно два пъти седмично в рамките на 1 час. Хората съфинансират нашата дейност само в частта транспортни разходи. Ние им осигуряваме медицински манипулации, общо мобилизиране и раздвижване, следим жизнените им показатели [кръвно налягане, пулс, кръвна захар], контролираме приема на медикаменти, помагаме в домакинството и пазаруването, консултираме ги и посредничим в контактите им с личните лекари и други лекари специалисти, придружаваме ги и ги подкрепяме при осъществяване на контакт с други социални и здравни институции.

Натали [от 2 години] и Мариана [от 7 години] работят в програмата "Домашни грижи"

Работата ви е много тежка. Кое ви дава сили?
Понякога и аз си задавам същия въпрос. Тежко е да виждаш как някои от пациентите, към които вече си се привързал, си отива. Все пак усмивката, благодарността им и взаимната любов ни връщат към тях и не ни позволяват да се откажем.

Най-трудният момент?
И физически, и психически е трудно. Често се уморяваме, докато обслужваме пациентите – да ги вдигнеш, да ги изкъпеш и преоблечеш. Психически ми е най-трудно, когато се влоши здравословното им състояние, или ни напуснат. Трудно ми е също да виждам хладилниците им празни, да чакат ние да им занесем плодово мляко или вафли от дарения.

А най-щастливият?
И щастливите моменти са много. Като видиш как прохожда някой със счупен крак, някой, за когото уж няма надежда. Когато ги изкъпеш и ти се усмихнат. Когато ги водим по сладкарници. Някои дори не могат да говорят, но виждаш, че са щастливи. Когато си говорим и разказват за семействата си. И най-вече, когато видим как оздравяват.

Как решавате кого да включите в програмата?
Разглеждаме документите и преценяваме тяхното психическо и здравословно състояние. Консултираме се с личните им лекари. Зависи и от адреса на човека, защото придвижването ни отнема време. Ние сме само две сестри и често се налага да отказваме. На месец понякога на повече от 20 души.

Какво най-много липсва на старите хора?
Внимание и грижа, любов. Разбира се, и социални придобивки – не нямат пари да си платят тока, памперсите, за превръзки и лекарства, за храна. Седят на студено. Нямат никакъв социален живот. Този проблем може да се реши с помощта на семействата им, но понякога и те нямат финансова възможност. Има фирми, които предлагат същите грижи, но цените им са непосилни. Ние предлагаме алтернатива, за да могат хората с достойнство да изживеят старините си.

С какви проблеми най-често се сблъсквате?
Трудна е борбата да ги прегледа лекар или да ги вкараме в болница. Често ги пренебрегват, заради напредналата възраст. Изписват ги на 4ти ден с инсулт и няма къде да ги настаним. Остават сами и болни вкъщи, а е нужна непрекъсната грижа. Ние се борим да ги настаняват в болница, в старчески дом, но се чака поне година. Хосписите са непосилно скъпи. Проблемите са много – деца и семейства в чужбина, отношението на държавата, липсата на отношение на медицинския персонал, отношението на обществото. Заради бюрократични пречки, те не могат да се възползват дори от малкото социални придобивки, които държавата им осигурява. Най-много им тежи, че са изоставени от семействата си.

Домашни грижи в община Малко Търново

Начало: 2004 г.

Защо: Много стари хора в Малко Търново и в селата наоколо са напълно откъснати от света. Често са болни на легло и си нямат никого. Особено тежка е ситуацията през зимните месеци, когато не могат да излязат от къщите си, нямат достъп до лекар, аптека, магазин и никакви социални контакти. За тях няма кой да се погрижи. Тяхната надежда влиза през вратата – 2 пъти седмично – заедно със сестрите от „Домашни грижи".

За кого:

- 97 стари хора, от 73 до 92 години, които са в тежко здравословно и социално състояние, живеят изолирани и без достъп до необходимите им услуги
- 68 души в Малко Търново, 17 в с. Стоилово, 12 в с. Граматиково

Как: Екипът ни се състои от две медицински сестри с отлична професионална подготовка с дългогодишен опит в здравни заведения. Те се стремят да посетят поне 8 души дневно, като наред с необходимите планирани услуги, отделят време и за изслушване на хората. Всеки възрастен бива посещаван 2 до 3 пъти седмично, в зависимост от необходимата в конкретния случай помощ:

- Специализирани медицински услуги [манипулации, следене на жизнени показатели, проверка на медикаменти]
- Обгрижване [грижа за тялото и общо мобилизиране]
- Социални услуги [придружаване, посещения в учреждения, помощ в домакинството, пазаруване, плащане на сметки, съдействие при закупуване на лекарства и съвместна работа с личен лекар]

Разполагаме с помещение, предоставено ни от община Малко Търново, което оборудвахме с перална машина, ютия, прахосмукачка, стерилизатори, апарати за кръвна захар, апарати за кръвно налягане, инструменти, консумативи [тест ленти за кръвна захар, стерилни марли, бинтове, ръкавици, памперси, подложки].

- Безплатно осигуряваме на всички нуждаещи се, не само сред нашите клиенти, помощни средства – антидекубитални дюшеци, проходилки, легла, подлози, тоалетни столове, бастуни, масички за храна, инвалидни колички.

Доброволци: През 2012 г. в програмата "Домашни грижи" активно участваха петима доброволци, които организираха празници, рождени дни, посещения по домовете. Изработваха ръчно подаръци [картички, мартеници, яйца], с които зарадваха старите хора за Коледа, Великден и други празници. Помагаха в раздаването на хуманитарна помощ – основно хранителни продукти и дрехи. Раздадоха тетрадки и учебни пособия на 10 ученика. Издирваха нуждаещи се, с цел включване в програмата. Грижиха се и помагаха на стари хора и ромски семейства в спешни ситуации извън програмата. За тях те събираха храна, дрехи и обувки.

Готови сме да ви приемем в доброволческата група на Малко Търново и да ви дадем възможност да споделите своето голямо сърце със старите хора в нужда

Според вашите лични потребности, ще ви предложим различни алтернативи как да се включите в програмата и нашите инициативи, така че да се чувствате полезни и удовлетворени от резултатите. За нас всяка помощ е от значение, а без подкрепата на доброволците ни, нямаше да сме това, което сме.

През 2012:

- Осигурихме 15 проходилки, 1 антидекубитален дюшек, 7 тоалетни стола, 15 бастуна
- Осъществихме средно 350 посещения на месец
- Подпомогнахме 6 семейства с дрехи, обувки и храна
- Оказахме помощ за включване в социални програми на нуждаещи се

Дневен център за стари хора в с. Покрован

Начало: 2002 г.

Защо: Село Покрован [обл. Хасково] се намира в Източните Родопи и е част от община Ивайловград. То е едно от първите села в Югоизточни Родопи, освободило се от гръцкото духовно иго и присъединило се към Католическата църква през 1861 г. Три години по-късно

католиците в Покрован построяват първата своя черква. По това време се полага и началото на първото българско училище там, когато пристига първият български свещеник – Отец Методий. Съдбата на селото до връщането му в пределите на България е изключително тежка. През есента на 1913 г. то е напълно опожарено, а жителите му са подложени на жестоки зверства, обири и клanета.

За преодоляване на ужаса и възстановяване на селото, голяма роля изиграли свещениците. От 1935 г. своята милосърдна дейност там започват да развиват и Сестрите Евхаристинки.

...Днес Покрован е почти обезлюден. Постоянните жители на селото са едва 100, като само 2ма са под 65, а най-възрастният е на 92 г. Около 30 души се занимават със земеделие за собствени нужди. Две семейства отглеждат овце и едно – тютюн. В селото няма никакви работни места. Няма постоянен лекар. Няма социален патронаж. Има един магазин с най-необходимите хранителни продукти и доставка на хляб три пъти в седмицата. Възрастните хора живеят сами, с изключително ограничени средства. В тежките зими остават напълно изолирани.

Ако имате желание и идеи как да внесете щастие и светлина в деня на старите хора в Покрован, не се колебайте да се свържете с нас. Ние ще ви подкрепим и ще съдействаме за нейното осъществяване. Понякога един малък жест носи невъобразимо много радост и надежда

За кого: За 35 стари и самотно живеещи хора, 32 от които не могат да излязат от домовете си, заради напредналата си възраст и някои заболявания.

Как: Вече 10 години помагаме на жителите на Покрован да преодолеят изолацията, като поддържаме Дневен център, в който приготвяме храна, осигуряваме възможности за социални контакти чрез срещи и празненства. Разполагаме с екип от готвач и двама асистенти, които организират живота в Центъра и ежедневно осигуряват храна по домовете на 32 души.

- Предлагаме чай и кафе.
- Четем им вестници и книги, и разговаряме с тях.
- Честваме рождени дни и други празници.
- Дискутираме различни теми, които вълнуват старите хора.
- Плетем и играем на занимателни игри.
- Осигуряваме лекар два пъти в седмицата.

Доброволци: Всяка година през декември скаути от Франция посещават селото и носят помощи и подаръци за всички жители. Те изнасят забавна програма в столовата на дневния център, където се събира цялото село. След това обикалят останалите хора, които поради тежко здравословно състояние, не са успели да присъстват на празника. За всички това е голямо и незабравимо събитие, което всяка година чакат с нетърпение.

Дневен център за стари хора в Бургас

Посещаващите „Дневен център за стари хора" на Каритас Бургас имаха възможност да разгледат експозицията „Най-голямото съкровище на траките" в Културен център „Морско казино". Служебен гид ги запозна подробно с историята и произхода на тракийските съкровища. Всички се радваха да разгледат откритите уникати и да научат повече за историята на траките. Въпреки преклонната си възраст и трудната подвижност, бяха много благодарни за организираното събитие и споделиха, че този мил и хубав ден ще остане един чудесен спомен за тях.

Начало: 2012 г.

Защо: За да създадем приятно и уютно място, където стари хора в Бургас да се срещат, да общуват и да разчитат един на друг и на нашата подкрепа. За да покажем, че макар да са на преклонна възраст, животът може да бъде забавен и изпълнен с щастие. За да създадем устойчива система за грижа за предоставяне на уместни и отзивчиви услуги за стари хора в общността. За да се повишим чувствителността на младите хора към проблемите на старите и да изградим връзка между поколенията. За да имаме организирана милосърдна дейност, в която да интегрираме доброволците на Каритас Бургас за предоставяне на грижа и подкрепа.

За кого: За 25 самотно живеещи стари хора в Бургас.

Как: Осигуряваме грижи през деня, съобразно индивидуалните потребности на всеки един от посетителите чрез:

- Организиране на социални контакти с други възрастни хора
- Предоставяне на услуги, като измерване на кръвно налягане, следене на здравословното състояние
- Дискусии по интересуващи старите хора проблеми
- Организиране на мероприятия за социални контакти като празнуване на всички рождени и празнуване по лични и общи поводи
- Осигуряване на топъл обяд
- Подпомагане с хранителни продукти
- Осигуряване на транспорт до Дневния Център
- Съдействие при административни услуги и консултации с личен лекар или специалист
- Организация за настаняване в болница или санаториум

Доброволци: За да се повиши чувствителността на младите хора към проблемите на възрастните и да се изгради връзка между поколенията, организирахме благотворителни кампании в три училищата в Бургас: ОУ "Елин Пелин", ОУ „Братя Миладинови" и ОУ "Васил Априлов". В благотворителните кампании събрахме общо 254 пакетирани хранителни продукти. Събраните храни предоставихме на старите хора, посещаващи Дневния център. Трима доброволци редовно посещават Центъра и се включват в инициативите там. Пак с помощта на доброволци, в подкрепа на старите хора, организираме Благотворителни Коледни и Великденски базари.

Може да се включите като доброволец в Центъра и да участвате в различните инициативи, които организираме заедно със старите хора, които го посещават

„Дневен център за стари хора" в Бургас отвори врати в началото на 2012 г. с подкрепата на Фондация „Комунитас".

Анелия Минкова
[доброволец]

Детски и общопрактикуващ лекар, с двадесетгодишна практика. Магистър по психология, специалност Психология и психопатология на развитието. Владее руски, английски и немски език. Майка на 2 деца – на 14 и 23 години.

„...Посещавам Центъра един до два пъти на месец, случва се и по-често. Преди време бях гледала един филм за Евита Перон, от който запомних следната реплика: „Човек се нуждае от добрина най-вече в началото и в края на живота си." Намирам отделеното в Центъра време за вложено със смисъл. Това е първият ми път като доброволец, чувствам се полезна и се радвам, че мога да помогна с нещо. Възрастните много се вълнуват от въпроси, свързани със здравето, симптоми на заболявания, причини да се разболееш, начини на лечение и профилактика. Радвам се да им отговарям, защото те най-вече се нуждаят от внимание социални контакти, да могат да говорят и да бъдат чути. Виждам много голяма промяна в тях, след като започнах да посещавам Центъра. Те много се радват на възможността да имат място, където да се събират и да общуват, където да бъдат изслушвани от други хора, от различните занимателни дейности, които дамите от екипа им измислят и организират. Много съм впечатлена от усилията и старанието на целия екип на Каритас Бургас – Наталия, Мими и Бистра, от нестихващия им ентусиазъм, бодрост, оптимизъм, бодро настроение и усмивки."

Социален център "Рождество Христово"

Начало: 2002 г.

Защо: "Никога не знаеш, как ще се случи животът ти. Самата аз никак не очаквах да изпадна в подобна ситуация", споделя една от самотните майки, потърсила помощ в Центъра. Много жени, притиснати от обстоятелствата, се изправят пред тежкия избор да родят или не своето дете, да го задържат или да го оставят в дом за сираци. Останали без жилище и без никакви доходи, изоставени, или загубили своите семейства и съпрузи, сами, без работа и без подкрепа, тези майки няма на кого да разчитат. Центърът е създаден с подкрепата на Католическата църква, за да помага на жените, решили да се борят за децата си. Стремим се материално и морално да подпомогнем майките в неравностойно положение и да ги подкрепим в избора им да отгледат с любов и грижа децата си. Нашата цел е да ги научим как да си помагат сами. Не искаме те да получават наготово материалните блага, за да запазим достойнството им, да бъдат по-силни и независими от чужда воля.

За кого: В момента Центъра посещават 58 жени, които сами отглеждат децата си: многодетни майки, майки-осиновителки, майки, жертви на домашно насилие, майки на болни деца, майки с психически и физически увреждания, майки бежанки, както и момичета, напускащи домовете за сираци.

Как: Към всяка една от тези жени, ние подхождаме индивидуално, с разбиране на конкретните нейни нужди и проблеми. Заедно ние максимално детайлизираме всяка кризисна ситуация и предлагаме решаването на всеки отделен проблемен елемент стъпка по стъпка с помощта на социален асистент. В Центъра предоставяме:

- Ежеседмични духовни беседи
- Ежеседмични срещи с квалифициран психолог и социален работник
- Творчески и стопански дейности, в които майките могат и се насърчават да участват съобразно своите способности и желания. Работата в ателиета за изработване на керамични сувенири и меки играчки служи като източник на макар и скромни допълнителни доходи.
- Кухня, където се приготвя храна за всички присъстващи жени и деца
- Занимания с децата по музика и чужди езици
- Поддържане на ред и хигиена в Центъра
- Намираме и предлагаме частична временна заетост на всички желаещи жени според техните възможности – сред тях има безработни преводачки, учителки, музиканти, художници, шивачки... Жените са щастливи, че могат да вършат полезна работа, да помагат една на друга, да създават красиви и интересни неща.
- На майки със здравословни проблеми и с малки бебета даваме възможност за надомна работа като шиене и бродиране.
- В най-острите кризисни ситуации оказваме максимално пълна и безвъзмездна социална подкрепа. Поемаме разходи за лекарства и медицинска помощ при жени без здравни осигуровки. Помагаме на момичета, излизащи от социални домове, с временен подслон и работа.
- Контактуваме с районните администрации, бюрата по труда, дирекции за социално подпомагане - за проблемите на нашите жени.

Служители и доброволци от „Рождество Христово" участваха в „Арт измерение" по време на Благотворителния маратон „Бягащо чудо". В работилницата на открито те показваха на всички желаещи как се изработват кукли и играчки от филц и вълна.

Обучение по български език и културна адаптация на търсещи закрила в Република България

Начало: септември 2012 г.

Край: юни 2013 г.

Защо: За да подкрепим бежанците през трудния период на адаптация в новата за тях страна, за да се чувстват сигурни и защитени и да започнат спокойно да градят живота си наново.
Това са хора, пристигнали предимно от Алжир, Афганистан, Иран, Ирак, Сирия и Палестина, напуснали собствената си родина и търсещи убежище заради войни, конфликти, насилие, политическо или религиозно преследване.
В повечето случаи те идват тук съвсем сами или с част от семействата си, след като са преживели ужаса на бягството, оставили са приятели, роднини и дом, за да спасят живота си и да започнат наново. Пристигайки в новата държава,

те не познават никого, не знаят езика и разполагат с изключително ограничени средства,

за да преживеят, не могат да си намерят работа. И въпреки това се смятат за щастливци, защото както споделят: „Все пак оживях!". Вниманието и топлото отношение, както и всяка друга помощ, са нещо, от което те безкрайно се нуждаят.

За кого: Близо 35 души, търсещи закрила, желаещи да научат български език и да се адаптират по-бързо и лесно в страната ни.

Как:

- Провеждаме безплатно 120 часов курс по български език, съобразен със степента на владеене на езика, както и с времето, в което те могат да вземат участие. В началото на курса бежанците учат основни думи и термини, необходими им да се справят с ежедневието, а след завършването му, получават специален сертификат за придобитите знания.
- Като част от обучението, най-амбициозните курсисти имат възможност да участват в езикова практика, по време на която да посетят значими културни и природни забележителности в страната ни и да се докоснат до българските традиции и култура. Тези екскурзии помагат за надграждане и затвърждаване на придобитите езикови познания и културна ориентация.
- За да познават и разбират своите права и задължения в Република България, ние им предоставяме социални консултации. Улесняваме достъпа им до социални услуги и им даваме възможност да изградят известна социална и икономическа стабилност, като ги консултираме, съдействаме, осигуряваме им преводач – медиатор, който ги придружава до държавните институции и служби или, при необходимост, до НПО и партньорските ни организации. Заедно набелязваме конкретните техни нужди и съдействаме за задоволяването им по различни начини: посредничество за включване в социални програми или проекти, изпълнявани от други НПО и техните партньори.

Международен проект "Търсене на закрила и труд"

Притиснати от обстоятелствата, бежанците често стават жертва на трудова експлоатация. Без необходимите документи и информираност, те са принудени да работят незаконно и са изложени на злоупотреби от страна на своите работодатели. Малко от тях знаят, че съществува набор от права, както за търсещите убежище, така и за работещите чужденци без право на пребиваване.
С цел да гарантираме правата на незаконно наетите граждани на трети страни, ние проучваме и анализираме влиянието на политиките на Европейския съюз и по-специално на законодателните мерки – Директивата за прилагане на санкции срещу работодатели на незаконно пребиваващи граждани на трета държава и Директивата за минимални стандарти при приемане на търсещи убежище в нашата страна. Анализирахме прилагането на тези директиви в националното законодателство в страните партньори по проекта [Германия, Австрия, Чехия] и последиците от тези политики върху практическия достъп до пазара на труда. Разработихме препоръки за практическа помощ на търсещите закрила лица за интегриране в пазара на труда в приемните страни. Издадохме информационни материали, които на достъпен език обясняват правата на тези хора. През октомври 2012 г. организирахме национален семинар на тема „Търсене на закрила и труд", където 20 експерти в сферата на убежището и миграцията обмениха опит по проблематиката, свързана с достъпа до пазара на труда и трудовата заетост на граждани на трети страни, търсещи закрила в Република България.

Програма за предоставяне на специализирана медицинска и психологична помощ на хора търсещи закрила и бежанци

Начало: юли 2012 г.

Край: юни 2013 г.

Защо: Голяма част от бежанците са силно травмирани освен от основателните страхове от преследване в родните си страни, и от ред физически и психически проблеми.

Често, в резултат на тези проблеми, вместо да се интегрират в приемащото общество, те изпадат в неустановеност и зависимост от болезнени спомени, загуба на контрол върху живота си и загуба на посока

В много от случаите, особено новопристигналите граждани на трети страни, не познават процедурите и реда за ползване на полагащата им се здравна или социална помощ. Тези хора имат нужда от специално внимание и подкрепата на някой, който да ги преведе през всички етапи и стъпки до реалното достигане до тези услуги.

За кого: 36 души, търсещи закрила, признати бежанци и чужденци с хуманитарна закрила, хора, които не са здравноосигурени и чиито разходи за медицински услуги не се поемат от НЗОК. С приоритет са тези хора, които имат специални нужди и се нуждаят от комплексни грижи – многодетни семейства, възрастни, бременни, самотни майки, жертви на насилие, непридружени непълнолетни, хора с хронични заболявания.

Как: За да отговорим на специфичните нужди за адаптация и интеграция на бежанците, ние предприемаме конкретни действия с медико-социална насоченост за всеки отделен човек. В партньорство с Държавната агенция за бежанците към МС, институциите в сферата на здравеопазването и други неправителствени организации, които работят с търсещите закрила в България и признатите бежанци, предоставяме медицински, психологични и стоматологични грижи и на тези от тях, които са на външни адреси в София.

- Медицинската помощ включва първоначален преглед и, при необходимост, допълнителни изследвания за поставяне на диагноза и предписване на лечение.
- Стоматологичната помощ включва преглед и зъболечение.
- Психологичната помощ се изразява в консултации, кризисна интервенция, емоционална подкрепа и специализирана терапия.

За да окажем адекватна и ефикасна помощ на бежанците, идентифицираме техните конкретни нужди и чрез индивидуален подход към всеки един от тях се стремим да предоставим необходимите здравни грижи, медицинска рехабилитация и психологическа помощ. Ние ги консултираме, насочваме и придружаваме до съответния специалист и здравно заведение за осъществяване на необходимите изследвания. При необходимост ги насочваме към допълнителни консултации и закупуваме медикаменти. Проследяваме развитието на всеки един човек, докато не получи необходимата грижа и не постигнем целения резултат.

Програма за интеграция на малолетни и непълнолетни бежанци

Защо: Децата бежанци имат нужда от особена грижа и внимание. Някои от тях пристигат тук сами, без родители и роднини. Други са преживели ужаса на гонения, преследвания и продължително бягство. Много от тях са станали свидетели на ужасящи сцени от войната, загубили са свои близки, приятели, напуснали са завинаги домовете си. Те са уплашени, объркани и поставени в един нов и непознат за тях свят. Често кошмарът от преживяното ги преследва с години.
Влагаме много усилия и любов, за да им помогнем да се почувстват поне донякъде като „у дома си", обичани и приети.
Ранното приобщаване на тези деца към социалния и културен живот в страната е тясно свързано с владеенето на български език, успешното им включване в училищната среда и общуването с хора извън семейната им среда. Проектът възниква в отговор на сложната обстановка, в която протича образователният процес в класните стаи на Интеграционния Център към Държавната агенцията за бежанците. Случва се деца на различна възраст, с различни образователни нужди, говорещи на различни езици, да се обучават заедно. Ние се стремим да отговорим на тези нужди и да подпомогнем дейността на държавните институции и гражданското общество за улесняване на интеграцията им.

Начало: октомври 2012 г.

Край: юли 2013 г.

За кого: Деца бежанци от 30 бежански семейства, ученици в български училища.

Как: Чрез разнообразни дейности ние подпомагаме интеграцията на деца, получили бежански или хуманитарен статут. Осигурихме дрехи, обувки и учебни пособия, според индивидуалните нужди на всяко семейтство.
Повечето деца бежанци, с които работим в рамките на проекта, вече посещават български училища. За да отговорим на нуждите им от индивидуално внимание при усвояването на учебния материал и писането на домашни, организираме съботно-неделна занималня. Освен четене и писане, в занималнята се играят много игри: шах, табла, забавни игри за усвояване на нови думи на български език, организират се разходки в парка и посещения на интересни събития в столицата: базари, кино, уъркшоп за мартеници в Етнографския музей, и др. Стремим се възможно най-често да водим децата на посещения на интересни места и културно-исторически забележителности в София. Не пропускаме да обърнем специално внимание и на моментите, в които можем да се забавляваме заедно, да се опознаем и да изградим взаимно доверие. През 2013 г. в партньорство с Каритас Русе ще организираме пленер за 20 деца бежанци и български деца от различни етноси. Пленерът ще предостави възможност за творческа изява на децата, ще насърчи интеграцията им чрез въвличането им в съвместна дейност с български деца и повишаване на знанията им за България. Организираме развлекателна и образователна програма – уъркшопи по рисуване, работа с глина, посещения на музеи и местни забележителности.
Екип от специалисти и педагози от Каритас Русе разработва стандартизирани тестове за оценяване на образованието на децата бежанци спрямо българската образователна система.

Доброволци: В занималнята участват 15 доброволци, които по два уикенда в месеца отделят между 2 и 4 часа, за да работят с децата. Освен това те пазаруват със семействата, съдействат за набавяне на учебници и други пособия. Насреща са, когато е нужно децата да бъдат заведени на събитие, сами дават идеи, с които да зарадват малчуганите.

Топло посрещане

Начало: 2011 г.

За кого: Деца, търсещи закрила, живеещи в Регистрационно-приемателен център, гр. София, и деца, признати бежанци.

Как: С подкрепата на наш координатор, общо 40 доброволци подпомагат децата в усвояването на български език и запознаването с българската култура и традиции, като отделят по 2 ч. всеки следобед. От началото на проекта досега повече от 150 човека имаха възможност да изпитат удовлетворението да работят и помагат на деца, идващи от различни страни.
За тях ние закупуваме учебни материали, организираме тържества и събития – уъркшопи за изработване на картички и мартеници, разходки в парка и др. Придружавани от доброволците, децата имат възможност да напускат центъра и да посещават различни събития, базари и панаири, където да се срещат с други деца, да играят заедно и постепенно да преодолеят чувството на изолация. Посетихме традиционния Немско-австрийски коледен базар, ежегодния Панаир на детето, събития от календара на Sofia Design Week – уъркшоп за правене на свещи, уъркшоп по калиграфия, и др.
Балансът между образователни и развлекателни занимания цялостно подпомага интеграцията на децата – усвояването на български език и на базисни знания по други учебни предмети, както и запознаването и привикването със средата и хората в България. Приятелското отношения и грижите на доброволците карат децата да се чувстват приети. Те стават по-смели в опитите си да намерят своето място в една нова за тях култура.
Благодарение на активното участие на доброволците, вече съществува немалка група от съмишленици,

които се вълнуват от проблемите на децата бежанци и имат желание да подпомагат тяхната интеграция чрез множество странични инициативи. Положителен резултат от работата ни е, че в по-широк план все повече хора са запознати с бежанската тематика и е повишена обществената чувствителност и осведомеността за бежанците като социална група, нуждаеща се от помощ. Изградена е стабилна основа за работа със служителите в Държавната агенция за бежанците, и по-специално с ръководството и експертите от Интеграционния център, които живо се вълнуват от дейностите по проекта, познават доброволците, съдействат за осъществяването на инициативи, както на територията на центъра, така и извън него.

ДОБРОВОЛЦИТЕ: 40 доброволци ежедневно подпомагат децата в усвояването на български език и запознаването с българската култура и традиции. С много ентусиазъм и мотивация те се борят с езиковата бариера, прилагат най-разнообразни педагогически подходи и трикове, за да достигнат до децата и да превърнат ученето в игра. Това са хора на различна възраст и с разнообразни умения и опит. Част от тях са с педагогическо образование, други владеят родните езици на децата бежанци. И както те дарят своята безгранична любов, време и енергия на децата, така и ние се стремим да им отвърнем с необходимото внимание. За тях успяваме да покрием пътните разходи за посещенията в Интеграционния център и други събития, на които водят децата, провеждаме обучения, групови срещи за получаване на обратна връзка и обсъждане на бъдещите инициативи. Всеки, изпълнил доброволческия си ангажимент, получава сертификат, удостоверяващ дейността и периода на участие.

Иво Стойнев

"По образование съм физик, по професия съм програмист, по призвание съм библиотекар, по принцип - знам ли? Но няма нищо общо с това, което правя като доброволец."

Години?
50! Доброволец съм в Интеграционния център към Държавната агенция за бежанците, където преподаваме български език на деца и тинейджъри бежанци. Имам си и мой проект—от 2 години събирам книги за SOS Детски селища - България. За проекта на Каритас София и CVS разбрах от TimeHeroes.org. Нямах никакви илюзии, че при толкова много кандидати някой би избрал точно мен. Но реших, че трябва да опитам. Бях леко шокиран, когато Нат и Юдит [ръководителите на проекта]ме поканиха на интервю и ме одобриха. Ужасно бях горд и се похвалих на всичките си приятели - не мисля, че бяха впечатлени :). В проекта съм вече втора година.

Какво те мотивира?
Дълбоко убеден съм, че това трябва да се прави, трябва някой да работи с децата, да им помага с езика, с навлизането в една различна [често - негостоприемна] среда.
Още по-важно – трябва да им се показва, че дори на едно чуждо място винаги има хора, които ще се отнасят приятелски, че накрая всичко ще бъде ОК.
"Трябва" и "има смисъл" са железни мотиви, най-силните;). Обичам децата, книгите и т.н., харесва ми да работя с тях.
И още, не симпатизирам специално на хората от някоя конкретна националност или кауза, но уважавам смелостта им да тръгнат към неизвестното, било по хуманитарни или по икономически причини, за да търсят нормален живот за себе си и за децата си. Съчувствам им за лишенията и трудностите, с които се сблъскват и знам, че аз лично трябва да направя нещо [и пак стигнахме до онова неизбежно „трябва"].

Какво дава работата с децата?
Да знаеш, че вършиш нещо добро и правилно, е от малкото неща, които не поставяш под съмнение, нещо за другите [кръводаряването е така].
Да наблюдаваш, колко бързо децата се адаптират към езика, всекидневието, училището и да се гордееш с тях, колкото и да е наивно.
Да откриваш, че си мислят за теб като за приятел, въпреки различните националности, възрасти, религии.

Най-яркият момент, който си спомняш?
Как един ден на края на урока, когато всички бяхме уморени, трите малки хитруши Лира, Зейнеб и Рихам [шеговито им казвах хор „Трите ангела"] попитаха - „Искаш ли да ти изпеем нещо?". Очаквах да е някоя кюрдска песничка, а те ми изпяха „Паленце се люлее"!...
Онзи момент, когато разбираш, че никой, никога, за никаква друга работа няма да може да ти плати толкова висока „заплата".

Деца и младежи с увреждания

“Много ù харесва в Центъра, има с какво да се занимава, за нея това е голямо разнообразие, другарува си с децата, а откакто прави и гимнастика там, много се вълнува. В къщи разказва какви упражнения е правили. И започна пак да рисува - от много време не беше рисувала, а сега става сутрин в 5 часа, за да има готови рисунки да покаже на останалите. Ако се случи така, че да не можем да я доведем в Центъра – направо се разболява, налагало се е да я лъжем понякога, че е почивен ден или ден за чистене и няма да работи – за да знае, че и другите деца също няма да идват. След дълги отсъствия, така се вълнува, че пак ще се види с децата, че вдига кръвно и почервенява цялата…”

бабата на Елица

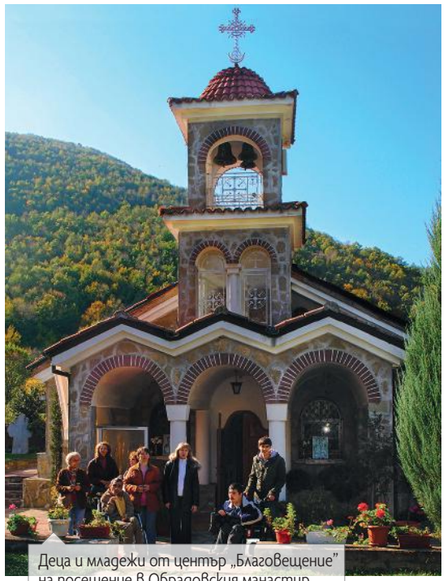
В България няма статистика за хората с увреждания. Ако приложим европейските практики, че средно в страна те са 15-16% от населението, у нас би следвало те да са приблизително са 800 000. Проблемите на всички тях все още остават скрити за обществото. Но те съществуват и имат право на своя достоен и щастлив живот. Те не само са затворници в собствените си домове, поради недостъпната архитектурна среда, но са дискриминирани и по отношение на достъпа до образование и липсата на алтернативи на трудова заетост. Социалната пенсия за 2012 г. е 121 лв., а интеграционните добавки не надхвърлят 45 лв. Малко са тези, които успяват да получат личен асистент, поради бюрократичните спънки. Непосилно тежка е ситуацията с отглеждането на дете с увреждане, което изисква постоянни грижи, често през целия му живот. Не само то е поставено в зависимост от своите родители и близки, а и самите те се оказват ощетени и дискриминирани по отношение на работа, здравеопазване и обществени ангажименти... Изброените проблеми са само една малка част от пречките, с които се сблъскват тези хора. Липсата на достатъчно услуги в общността, които да посрещнат неадресираните им нужди, ги обрича на хронична бедност с ограничени възможности за социална интеграция и достоен живот.

Ние създадохме и поддържаме две такива услуги за деца и младежи с увреждания в Ямбол и София.

Там ние посрещаме техните нужди, повишаваме активността им и степента на самостоятелност и независимост. Усилията ни са насочени към създаване на благоприятни условия и на по-ефективна, приемаща и подкрепяща среда. Това е важно и за родителите, на които предоставяме квалифицирана професионална подкрепа и помощ от специалисти. Даваме им сигурността, че за децата им се грижат добри специалисти, така че спокойно да се отдадат на своята професия и да преодолеят социалната изолация, на каквато често са подложени.

Опитай и ти да откриеш красотата в усмивката и света на тези деца. Те не са различни, искат същото, което и ние – да се смеят, да бъдат обичани и да имат приятели. Потърси ни, за да измислим заедно приключения за тях и незабравимо преживяване за теб.

Деца и младежи от център „Благовещение” на посещение в Обрадовския манастир

Център за социална рехабилитация и интеграция на деца и младежи с увреждания БЛАГОВЕЩЕНИЕ София

Начало: 2000 г.

За кого: 35 деца и младежи с физически и ментални увреждания, включващи диагнозите: детска церебрална парализа, синдром на Даун, аутизъм, прогресивна мускулна дистрофия, изоставане във психо-физическото развитие – от средна до лека степен, и лека степен на олигофрения, които нямат достъп до обучение и не могат да посрещат своите жизнени потребности самостоятелно.

Как: През тези години Център “Благовещение” се утвърди като място, което предлага комплекс от професионални социални услуги за ежедневните и рехабилитационните потребности, както и организация на свободното време и социалните контакти на бенефициентите.

- Кинезитерапия
- Арт-терапия
- Занимания със социален педагог
- Трудова терапия – грънчарство и готварство
- Различни инициативи, посещение на музеи и забавни програми

Резултати:

- Подобряване и стабилизиране на двигателния апарат
- По-висока степен на самообслужване
- Подобрено общо психо-функционално състояние
- За последните пет години 3 деца започнаха да посещават масови училища и детски градини
- Двама младежи намериха работа по различни проекти за подпомагане и обучение на хора с увреждания.

За всички тези деца и младежи, Центърът е един малък, красив свят, където те се срещат, веселят и преживяват вълнуващи моменти. Тук те имат възможност наистина да развиват своите умения, да изразят себе си и да ни изумят със своя поглед за нещата. Непрекъснато организираме изложби и различни събития, където децата излагат своите творения, за да видим както техните, така и гордите усмивки на родителите им, за да покажем на всички, че тези хора имат своето достойно място в обществото. През изминалата година те посетиха и редица манастири и природни забележителности в родината ни и изразиха своите впечатления в картини и керамични камбани.

Дневен център Каритас за младежи с увреждания Ямбол

Начало: 2000 г.

Това е единственият център в Ямбол и околните населени места, който може да отговори на потребностите на младежите с увреждания. Той е изключително важен както за младежите, така и за техните родители, които нямат никаква друга алтернатива. Центърът е единственото място в Ямбол, където младежите могат пълноценно да общуват помежду си, да развиват своите способности и да получат качествени специализирани услуги и помощ, което насърчава интегрирането им в живота на общността, докато родителите им имат възможност за лична реализация.

За кого: 25 младежи с физически и интелектуални затруднения.

Как: За нашите деца и младежи се грижим чрез:

- Кинезитерапия – развитие на нервната система с кинезитерапевтичната дейност, методи за стимулиране и усъвършенстване на уменията за справяне в ежедневни дейности
- Логопедична терапия – ограничаване на патологичните отклонения от нормалното говорно развитие
- Психологическо консултиране – мобилизиране на индивидуалния психосоматичен потенциал и оказване на психологическа подкрепа на децата и техните семейства и близки за преодоляване на психологическите проблеми и за адаптиране към състоянието на хронично заболяване или увреждане
- Трудотерапия и арт-терапия – насърчава и развива креативността и спонтанността като изразни средства. Спомага за психомоторното развитие на децата, развива фината моторика
- Учебно-възпитателна дейност – спомага за процесите на социално Включване и интеграция в общността, насърчава успешното Включване в различните форми на интегрирано образование
- Компютърни занимания
- Индивидуални и общи занимания
- Целево организиране на свободното време на децата
- Специализиран транспорт

Доброволци: През 2012 г. три ученички – Далила, Дарина и Мария, работиха с младежи с увреждания в центъра в София, подпомагайки ги в различни креативни дейности. Заедно с тях те изработваха Коледни картички, предназначени за благотворителен базар в ЦУМ. В центъра беше заснета визитката на Далила за участието и в предаването „Денят отблизо с Мира Добрева” на БНТ във връзка с доброволческата дейност в Каритас София. Ежегодно ученици от местните училища посещават за празниците децата от Центъра в Ямбол, носят им подаръци и изнасят забавна програма. В Центъра помагат също и дългосрочни доброволци.

Вяра Граничка арт терапевт в Център “Благовещение” от 13 години	Историята на Хасан Мустафа, който е с диагноза детска церебрална парализа, остава кръгъл сирак и продължава да се бори сам с живота, без да се поставя в зависимост от държавните институции. Посещава Центъра три пъти в седмицата и рисунките му са изключително оптимистични.	От какво най-много се нуждаят? Най-вече от подкрепа и увереност, че могат да се справят и сами, както и от стимулиращи примери. Ако бъдат създадени условия за адаптиране и развитие на способностите им, те ще покажат неочаквана креативност.
Какво най-много ти харесва в работата ти? Контакта с децата и усещането, че си полезен по нестандартен начин, че създаваш условия за отключване креативността на човек, да търси сам своя път без да е зависим.	Любимото им занимание? Да рисуват – така могат свободно до изразят себе си и имат коректив за развитие. Другите материали, като глина-та и хартията, изискват повече време и специфична работа, но пък много ги увличат. Обожават да са заедно, да има музика и да се веселят.	Трудно ли се работи с тях? Работата с такива деца не е трудна, а особена, много специфична. Човек не може да разчита на рутината. Решението на всеки техен проблем изисква изключително индивидуален подход. Трябва добре да ги познаваш и разбираш.
А кога ти е най-трудно? Когато не успявам да намеря пътя към някого – това се случва понякога с децата аутисти, нужно е много време, докато паднат защитите.		
Нечия впечатляваща история?		

Образователни програми

...Здравейте „Каритас”!
Казвам се Райна и съм от село Баня. Живея заедно с братята и сестрите си, майка си и баща си. Ние сме голямо семейство, имам две каки – Пенка и Нела, един батко – Слав. Той е по-голям от мен с една година, но сме в един клас в училище – пети. Имам четири по-малки сестри – Стефка, Светла, Галя и Таня, и едно малко братче Стоян, който е още бебе. Общо сме 9 деца и всички живеем заедно в една стая – в нея спим, ядем, играем, там правим всичко. Вечер е много скучно, защото нямаме нито телевизор, нито радио, само си играем един с друг. Но понякога не ни се играе, малките ми сестрички и бебето Стоян плачат и става много шумно. Те не искат да си играем, защото са гладни, а като са гладни, са тъжни и не искат да спят цяла нощ. Хубаво, че когато има училище, поне на обед знам, че аз, брат ми Слав и някои от сестрите ми ще ядем, защото Каритас осигуряват безплатен обяд в училище. Мъчно ми е, че другите от семейството ми остават гладни. Майка ми гледа децата, а за баща ми няма много работа в село.
Сега съм в пети клас и ходя редовно на училище, искам да завърша успешно, за да мога после да си намеря работа и да изкарвам пари за хляб, за храна, за играчки и дърва. Мечтая да работя или в училище – да чистя и помагам, или в старческия дом. Така ще помагам на други деца или възрастни хора и в същото време ще изкарвам пари за вкъщи.

Център за извънучилищна подготовка и дейности „Св. Св. Кирил и Методий”, Куклен

Начало: 2000 г.

Защо: Град Куклен е разположен в полите на Родопите, на 12 км. южно от Пловдив и наброява близо 6000 души. В града има 2 училища – едно от 1ви до 7ми клас и едно от 8ми до 12ти, където учат близо 450 ученика с различен етнически произход. Към училищата има само една занималня – за тези до 4ти клас.
Голяма част от децата имат нужда от помощ в подготовката на домашните работи и разясняване на уроците, имат нужда и от място, където да общуват и да се забавляват чрез интересни игри и занимания, докато родителите им са на работа. Ние вярваме, че всяко дете има право на образование и на равен достъп до него, че това е комплексен проблем от ключово значение за цялостното им бъдещо развитие и интеграция. Вярваме, че е изключително важно тези деца да получат подкрепа в развитието на своите възможности и таланти и да бъдат поощрени. Затова влагаме значителни усилия, време и средства в работата си с тях и се стремим да им дадем най-доброто – работа с професионалисти, разбиране и нужното внимание.

Всяка година децата в Центъра празнуват Деня на Каритас с различни игри и конкурс за рисунка

За кого: 50 деца от 1ви до 8ми клас от семейства с различен етнически произход – български, ромски и турски, и с различна религиозна принадлежност – православни, католици, мюсюлмани.

Как: В Центъра, всеки ден след училище, децата подготвят своите уроци и надграждат знанията си, а в свободното време ги организираме в групи по интереси – художествено творчество, литература и математика. Организираме екскурзии, конкурси, викторини, празнуваме заедно празниците. Децата изработват мартенички, картички и други изделия с благотворителна цел. Заниманията в Центъра и съвместната работа допринасят за обогатяване на детския светоглед и възпитават във взаимоотношения на толерантност и уважение. Екипът ни от квалифицирани педагози помага на децата да поддържат добър успех в училище и да се подготвят за кандидатстване след 7ми клас. Те помагат на децата да открият своите заложби, да развият своите таланти и да се изградят като будни и отговорни хора със свои цели и мечти.
Помагаме им да бъдат информирани, да познават историята и културата на своята родина, да растат в духа на толерантност, да приемат различното като нещо нормално, което обогатява и прави света по-пъстър, интересен и красив.

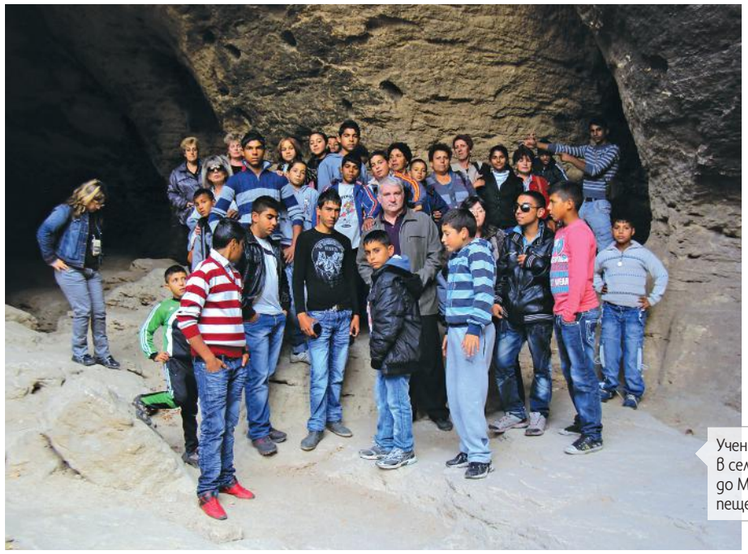
ПРИМЕР
ОУ „Злати Терзиев”, село Баня
община Нова Загора

Начало: 1996 г.

Защо: Село Баня се намира в икономически изостаналия югоизточен район – Нова Загора и наброява 1629 жители, предимно от ромски произход. Голяма част от родителите работят в чужбина, често децата пътуват с тях или биват оставени на грижите на други роднини. Вследствие на липсата на родителски контрол, крайната бедност, в която живеят и липсата на стимул, децата прекъсват училище и не могат да получат необходимото образование. А без него, перспективите за добър живот намаляват.
За нас е важно децата от ромски произход да имат достъп до стандартните образователни ресурси, както и до по-високи стандарти на образование в училище. Да имат възможност да учат в чисто и уютно училище, да разполагат с необходимите учебни материали и поне веднъж в деня да се хранят нормално. Да бъдат стимулирани и както те, така и техните родители, да осъзнаят необходимостта от добро образование.
За нас е важно тези деца да завършат основното училище и да продължат своето образование. Защото тези деца имат право да растат и да учат, за да получат подобър шанс в живота.

За кого: 200 деца от ромски произход в предучилищна, начална и прогимназиална степен.

Как: Работим в партньорство с родители, учители, образователни експерти, общностни работници, предимно доброволци и представители на местните институции, което прави възможно участието на голям брой заинтересовани страни в процеса.
- Създадохме неформална организация, наречена „Родителско-учителска асоциация”, която успешно решава проблеми от различен характер, свързани с учебния процес и времето, което децата прекарват в училище.
- Развиваме и прилагаме образование, съобразено с културата на ромите.
- Подобряваме училищната среда в училището.
- Осигуряваме технически средства за учебния процес и обучение за преподавателите.
- Закупихме и дарихме на училището интерактивна дъска. След обучение в Тракийски Университет в Стара Загора, 20 преподаватели са подготвени да работят в мултикултурна среда и да преподават интерактивно учебния материал, използвайки последните достижения в информационните технологии.

Ученици от училището в село Баня на екскурзия до Мадарския конник и пещерите наоколо

Ако ходиш на училище и се стараеш:

Ще можеш да обядваш безплатно [за 60 деца от най-бедните семейства]

Ще можеш да се включиш в клуб „Млад изследовател” и клуб „Добрата домакиня”.

Ще можеш да отидеш на екскурзия и да разгледаш много нови и интересни места.

Мобилен център за работа с наркозависими

Начало: 1999 г.

Защо: Над 300 000 души в България страдат от наркотични зависимости, а около 30 000 са зависими от хероин. Голяма част от зависимите нямат здравни осигуровки и работа, страдат от множество болести, сред които Хепатит, Туберкулоза и ХИВ.
Те живеят на улицата, проституират и напълно са загубили своята вяра, че някога ще се измъкнат от порочния кръг на наркотиците.
Последните проучвания сочат, че най-младите, употребяващи наркотични вещества са деца на едва 10-11 години.
Екипът ни откри случай на момче на 14 години, зависим и болен от ХИВ. Такъв е случаят и с неговите двама по-големи братя...
Зависимите, които идват при нас, нямат достъп до никакви здравни услуги. Ние сме единствените, които им предоставят такива – обработване на рани и абсцеси на терен – процедура, жизненоважна за оцеляването им. Ние се грижим за най-тежко ранените – за телата и душите им. Ние не лекуваме зависимости, а ограничаваме вредите, които води със себе си употребата на наркотици.
Провеждаме и обучения сред наркозависимите, как да не стигат до свръхдоза и какво да правят в случай на предозиране.
За съжаление възможностите ни са ограничени, екипът ни е малък [сестра, психолог и социален работник] и не работи на пълен ден, защото разчитаме само на дарители от чужбина. А присъствието и подкрепата ни за зависимите са безкрайно важни, защото те няма с кого да споделят, от кого да получат адекватен съвет и медицинска помощ. Ние не само ги лекуваме – ние сме техни приятели, знаем как да изслушваме и как да ги посъветваме. Може би и затова линейката ни е винаги обградена от хора, които очакват помощта ни.

Веднъж в седмицата може да видите нашата линейка на различни терени в София, където се събират наркозависими.

За кого: Близо 300 души на месец, предимно малолетни, проституиращи, роми, на възраст между 13 и 65 години. Това са хората от улицата, хора без дом, без образование, често без документи и най-често – без надежда. Хора с тежки здравословни проблеми, вследствие на употребата на наркотици, без доходи и достъп до медицински услуги.
През 2012 г. сред тях открихме 8 нови случая на ХИВ. Повечето дори не разбират диагнозата и последиците. Не знаят към кого да се обърнат и къде да потърсят помощ.

Как: Ние разбираме, че зависимостта от наркотични вещества е болест и хората, страдащи от нея, имат нужда от лечение, подкрепа и помощ.
Ние разбираме, че всяко човешко създание би могло да сгреши, без да осъзнава последиците и осъзнаваме причините за това. Вярваме, че всеки има право на шанс, на подадена ръка и топла дума. Вече 13 години посрещаме тези хора с чаша топъл чай, за да им дадем така нужното разбиране, да превържем раните им и да бъдем тези, на които се доверят и чиито съвети приемат. Веднъж в седмицата може да видите нашата линейка на всеки един от следните терени: Сточна гара, Централна гара, Църквата Св. “Николай Чудотворец”, “Татарли”, Факултета и Виетнамски общежития. На всеки един терен прекарваме по 2-3 часа, разговаряме с клиентите на чаша чай или кафе, понякога раздаваме сладки изделия.
На нуждаещите се оказваме безплатно:

- Първична медицинска помощ – третиране на местата за инжектиране, обработка на абсцеси, неизискващи хирургична намеса
- Консултации с екипа за реда и местата за лечение на зависимости
- Възможност за ползване на медицински прегледи и консултации по други здравни проблеми, възникнали в следствие употребата на наркотици
- Предоставяме лекарства и освежителна напитка
- Изследване за: Хепатити В и С, Сифилис, ХИВ/СПИН
- Предоставяме информация и насочване към други институции
- Консултиране на родители, близки и приятели на зависими

Ние сме единствените, които предлагат медицинска помощ на улицата на нуждаещите се.

Галя е медицинска сестра в мобилния екип за помощ за хора, зависими от психоактивни вещества от 12 години [23 години опит в Суходол]

Какво те кара да продължаваш да излизаш на терен? Сигурно е натоварващо?
Желанието да помагам с нещо, да съм полезна, удовлетворението. Щом съм още с усмивка, значи съм удовлетворена. Не си представям да работя в офис, искам да съм там и пряко да общувам с хората, да виждам резултата.
Ако не мислих, че тези хора са болни и нуждаещи се, и че действително правя нещо за тях, нямаше да излизам. Тръгвам за терен с нагласата, че поне двама-трима ще се вслушат и ще вземат мерки за здравето и за себе си. Често имам уговорки със зависими, за да им помогна да се включат в долечебни програми. Те не идват, но аз не се отказвам, търся ги по ъглите, по отдушниците, питам околните, докато ги намеря.
Самите разговори също изтощават много. Трудни са, защото не можеш да намериш контакт, когато са в такова състояние. Понякога повтарям по 3-4 пъти, докато ме разберат.

Получава ли се приятелство между теб и употребяващите?
Трябва много да внимаваш да не прекрачиш границата. Приятелски настроени са и споделят много, дори неща, които не касаят зависимостта им. Очакват от теб нормален човешки разговор.

Не те ли е страх да работиш с наркозависими и ХИВ позитивни на улицата, на най-тежките терени?
Не, не ми е минавало през ум да се страхувам. Там съм, защото искам да им помогна, какво могат да ми направят? Понякога се бият и ние ги разтърваваме. Опитвам да се справям с агресията с подход и добра дума, не съм се замисляла точно как, най-вече с разбиране и каквото ми дойде отвътре. Имам толкова много опит в това. Понякога е доста трудно, защото обикновено са дрогирани или са на път да си вземат дозата и са напрегнати и изнервени.

А имат ли респект към екипа?
Уважават ни, но основно ги водят нуждите. Опитват се да се държат добре, защото сме единствените, които предлагат подобна помощ на улицата. Никой друг не превързва и обработва рани. Обичат да си вземат кафе или сладки, понякога и други продукти, които получаваме като помощи. Вярват ни и много споделят с нас.

Проблеми?
Основен проблем е, че нямат лични карти и не можем да ги настаним, да ги включим в програми.

Добрият пример?
Всеки, който истински е искал и е имал воля, е успял. Имах пациент, чието семейство беше заминало за Англия—жена и 2 деца. Беше на ниска доза и се вслуша в думите ми. Помогнах му постепенно да намалява дозата и съвсем да спре. Имаше мотивацията да го направи, имаше и закупен билет за Англия и наистина искаше да се справи.
Често идват хора в ремисия, само, за да кажат, че са добре. Това ни радва и осмисля нашата работа.

Какво те натъжава?
Много ми е мъчно за най-малките 13-14 годишни хлапета, зависими и с ХИВ. Мъчно ми е, че са заразени, че са зависими, че са гладни, на улицата, и родителите не правят нищо. Не мога да им помогна, защото не мога да ги извадя от тази среда. Нищо и не разбират, когато им говориш за здраве, за органи и инфекции. Когато открихме най-малкия заразен с ХИВ, алармирахме ДАЗД и НЦН.

Мобилна грижа за бездомни

Ако съдбата на тези хора те вълнува, ако не искаш да ги подминаваш безучастно и вярваш, че за тях има надежда, стани част от нашия екип и им донеси вяра с твоето разбиране.

Начало: 2012 г.

Защо: Срещаме ги навсякъде. Понякога спираме, за да им дадем монети. Предизвикват у нас смесени чувства. Искаме да помогнем, но знаем ли как? Каква ли е съдбата на всички тези хора, живеещи на улицата, топлещи се до подземните тръби на парното, без семейства и документи, безименни и сякаш несъществуващи? Трудно ли е всъщност да загубиш всичко? Да ипотекираш жилището си и да останеш без него, да се разделиш със семейството си, да фалираш, да те излъжат, да останеш сирак, да се поддадеш на зависимост?

Какво ли биха ни разказали всички те и какво бихме прочели сами в погледа им, ако имаме смелост да надникнем там?

Екипът ни се стреми да достигне до тези хора и да създаде отношение на взаимно доверие. Защото всички те трябва да получат шанс да се върнат в обществото и да започнат нов достоен живот.

За кого: За бездомните хора в Бургас, преди всичко с грижа за деца и юноши, жени, майки в неравностойно социално положение, които по различни причини – домашно насилие, рискова и неблагоприятна семейна среда, липса на материални средства и др. – напускат домовете си, биват пренебрегнати и изоставени, и впоследствие стават бездомни. През изминалата година достигнахме и помогнахме на 75 души.

Как: Осигуряваме топла храна на всеки, който се нареди пред микробуса ни. Разговаряме и регистрираме хората. Опитваме се да научим тяхната история, да разберем в основи проблема и причините за състоянието му и да съдействаме за решаването му. Една от най-важните ни задачи е да им вдъхнем надежда и сила да променят живота си към по-добро. При нас те могат да получат:

- Съдействие за временно настаняване в приют
- Съдействие за контакти със социални и здравни институции
- Предоставяне на облекло и храна от първа необходимост
- Първична медицинска помощ
- Безплатни изследвания за полово предавани инфекции и туберкулоза
- Обяд

Доброволци: През последната година 5 души участваха активно заедно с нас в работата ни на терен. Те раздаваха обяд на бездомните, разговаряха с тях и събираха статистически данни.

За Велики четвъртък посетителите на "Дневен Център за стари хора" в Бургас боядисаха 180 Великденски яйца. По своя инициатива, те лично раздадоха част от тях и козунаци на бездомните в града.

Превенция на туберкулозата [младежи в риск] и имигранти

Ако желаеш да станеш част от екипа ни, да научиш повече за болестта и да помогнеш на повече хора да бъдат излекувани, както и да предотвратиш разпространението на туберкулозата, свържи се с нас и стани част от този проект.

Два милиарда души в света са заразени с туберкулозни бактерии и са с риск от развиване на заболяването. Над 8 милиона от тях всяка година развиват активна туберкулоза и около 2 милиона умират. Бедността и безработицата са едни от основните причини за разпространяване на болестта, както и множество други фактори, най-съществените: влошаване на жизнения стандарт на населението, водещо до непълноценно хранене; перманентно психомоционално напрежение на хората; намаляване на колективния имунитет; интензивни миграционни процеси; увеличаване на лекарствената чувствителност на туберкулозните бактерии; подценяване на проблема с туберкулозата както от обществото, така и от здравните структури; ниска здравна култура и други.
С повишен риск да се разболеят са определени групи от населението като: тютюнопушачи, хронични алкохолици, наркомани, затворници, диабетици, онкологично болни, болни от СПИН, от хронични белодробни заболявания. Както и ромското население, бежанците и търсещите убежище лица, децата на улицата.
Ние работим на терен именно, за да повишим информираността и осъзнаването на рисковите от туберкулоза, за откриването и успешното ù лечение.

Начало: май 2011 г.

За кого: Деца и младежи в риск и имигранти на територията на Бургаска област.
Имигранти на територията на Столична община.

Как: В Бургаска област работим на терен в Созопол, Малко Търново, Поморие, Слънчев бряг, Каблешково, Камено, Сунгуларе, Средец, Айтос и село Бата;
В София екипът ни работи на различни терени в рамките на града, където се концентрират имигрантските общности.
На първия етап от работата се свързваме и идентифицираме хората от целевите групи. Чрез анонимна анкета, на база на дадените отговори, преценяваме дали лицето е рисково и трябва да се насочи за изследвания. Информираме и убеждаваме съмнителните лица в необходимостта да се изследват. Предоставяме им информационни материали за болестта туберкулоза, рисковите фактори, начините за лечение. Прилагаме специфични подходи за ранното идентифициране на инфекциозните случаи в рисковата група, включително провеждане на флуорографски прегледи в райони с по-висока заболеваемост.
При установяване на случай на болен, подпомагаме лечението на засегнатия. Проследяваме неговите контакти. Откриваме потенциални контакти и съдействаме за изследване и профилактиката на тези лица. Провеждаме информационни срещи.

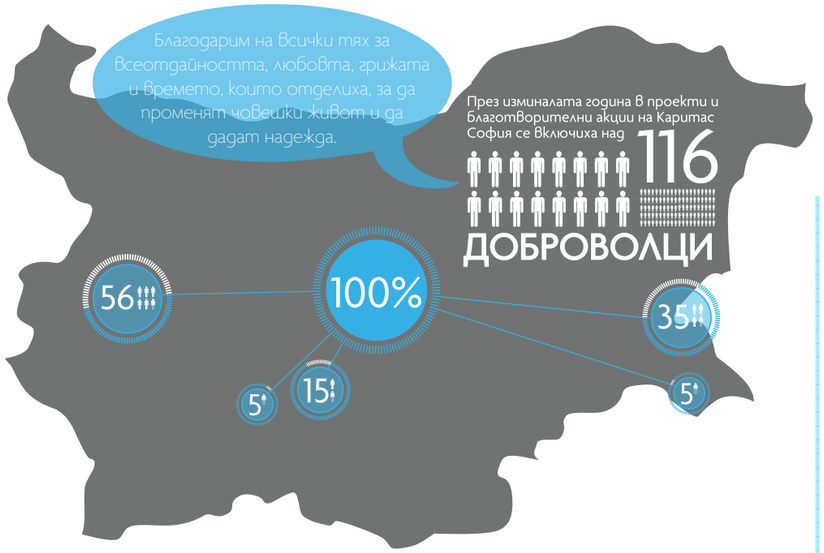
Стремим се да създаваме по-толерантна и подкрепяща среда за лицата, засегнати от заболяването.

Резултати:

- 25 разработени терена [младежи в риск] и 20 терена [имигранти]
- Достигнати общо 840 [младежи в риск] и 420 [имигранти] за Бургас и 315 имигранти в София
- Изследвани общо 170 младежи в риск и 82 имигранти
- Открити общо 6 лица с латентна форма на туберкулоза.

Доброволци: В работата ни на терен през последната година участваха 7 души.

За нас доброволците винаги са били ценен ресурс и незаменима част от нашия екип. Полагаме усилия да отговорим на нуждите им от възможност за интересна и смислена доброволческа дейности, от която да се чувстват удовлетворени. Независимо от своята възраст, социално положение, вероизповедание, професия, мечти, всички са водени от желанието да помагат на други хора и да бъдат полезни.

Най-младите ни доброволци са все още ученици, които многократно и смело показват колко отговорни и мотивирани могат да бъдат, колко енергия и креативност могат да вложат в дадена кауза, ако имат възможност да се изявят.
През изминалата година те се включиха в благотворителни инициативи като “Бягащо чудо”, “Благотворителен коледен базар”, “Мартенски благотворителен базар”, “Кафе за помощ” и много други.
В дългосрочен план наши доброволци работят с деца бежанци в Интеграционния център към ДАБ. Отдадеността им на работата с децата, доверието и приятелството, което ги свързва с тях, са впечатляващи! Със своя пример те са посланици не само на каузата, за която работят, но и на доброволчеството като обществено значима дейност, която трябва да бъде насърчавана.
В Пловдив вече 12 години възрастни жени от енорията там се грижат за нуждаещите се стари хора.
В Покрован и Малко Търново сърдечността и енергията на доброволците ни не стихват дори и в най-тежките зимни месеци, те не спират да помагат както и с каквото могат.
Гордеем се и със силната доброволческа група в Бургас, която за изминалата година наброява 34 души. Заедно с екипа ни, те участваха в множество инициативи и информационни акции, посещаваха старите хора в нашия център, събираха хранителни продукти в тяхна подкрепа и помагаха на терен в превенцията на туберкулоза.

Дарина Георгиева, 25г.
[Консултант]

Разбрах за Каритас в Австрия, където бях стипендиант. Там те се занимаваха със социални проекти за хора в неравностойно положение и се радваха на голяма обществена подкрепа. От връщането ми в България участвах в няколко младежки обмена и обучения в чужбина, и след всеки се чувствах все по-решена да осъществя мечтата си да помагам, без да очаквам нищо. Бях много щастлива, когато открих, че Каритас София са също толкова пълни с идеи и движат редица реални проекти, подобно на колегите си в Австрия. Свързах се с Неда – координатор на доброволците през септември 2012 г. и бях много доволна, защото точно тогава търсеха хора за „Бягащо чудо”. Хареса ми каузата – ученици се ангажират социално в подкрепа на възрастни хора, като едновременно с това се поощрява физическата активност сред младите. В лицето на Неда срещнах страхотен човек, зареден с много положителна енергия и заразителен ентусиазъм, който в същото време ни даде много свобода за действие. Оттогава досега не съм спирала с участието си в проекти на организацията – помагах по време на изложение за доброволци, както и в проекта "Кафе за помощ", а в момента помагам и за интегрирането на млади бежанци - уча български и решаваме задачи по математика [което си е истинско предизвикателство и за мен самата!], правим заедно мартенички и картички...

Най-много ме радва, когато виждам, че те стават все по-уверени в знанията си и в себе си и се чувстват спокойни и приети в едно ново за тях общество

Всяка седмица и всяко занимание за мен е истинско удоволствие – забавлявам се искрено с тях, уча нови неща за езика и културата им, общувам с останалите доброволци, с които намирам много общи неща. Често ми се налага да обяснявам на приятелите си за своите „необичайни” занимания. При това не се отказвам да ги убеждавам, че придобитият опит ми е много ценен и скъп и че получавам много повече от вложените в замяна време и усилия. Чувствам, как израствам като личност, опознавам все по-добре света и различните хора. Доброволчеството — твоята вътрешна сила и безкористно желание за действие да носиш полза за теб, околните и обществото като цяло.

Емилия Братанова, 26 г
[Управител човешки ресурси]

*Доброволец съм при децата от Интеграционния център в Държавна агенция за бежанците. Водихме ги на „Sofia Design Week”, детските панаири пред Народния театър, ...Великденската акция за набиране на учебни помагала и канцеларски материали, Великденски празник, Деня на бежанеца, Инициативата за толерантност и антирасизъм и др.
Бях още в Холандия, когато за първи път видях обява за набиране на доброволци за работа с деца в Интеграционния център и много съжалих, че няма да мога да се включа. Този проект ме спечели с всяко свое измерение: работата с деца, преподаването на български език, работата с бежанци и търсещи закрила. В някои аспекти на проекта бях уверена и имах опит, в други – не, но в едно бях сигурна: много исках да участвам. За втората фаза на проекта вече се бях прибрала в България и за своя голяма радост успях да преборя голямата конкуренция в интервюто за подбор. Бях щастлива, че наистина ще стана част от проекта и в същото време не знаех какво да очаквам от него. И изненадите не закъсняха. Децата бяха много палави, с много проблеми и силна нужда от помощ. Отначало за тях не бях "госпожата", палавниците не ме познаваха, а по-свитите дори ме избягваха. Но аз не се отказвах. Поставях си предизвикателства и вярвах, че дори и най-незаинтригуваното дете може да стане любопитно, продължавах бавно, но сигурно да се боря за тяхното доверие. Скоро те започнаха да ме разпознават, да ме очакват и да тичат към мен от радост.*

Техните усмивки бяха моята награда

А още повече се вдъхновявах от прогреса им, за който и аз имах своя малък принос. С течение на времето се срещнах не само с децата, а и с техните родители, братя и сестри. И разбрах колко много мога да науча от тези хора. А именно как да приемам трудностите и да не се отказвам и винаги да продължавам да се боря.

Мария Ташева, 23 г.
[Студентка в БСУ]

Станах доброволец в Каритас понеже винаги съм изпитвала желание да бъда от полза за хората в нужда, а и имам достатъчно свободно време за това.

За мен доброволчеството е призвание, вътрешно усещане да бъдеш полезен

Имах възможността да се запозная с момичетата от Каритас на едно изложение на доброволческите идеи в Бургас. Зарази ме техният ентусиазъм, добрината и лекотата, с която контактуват с хората. От тогава до момента винаги, когато имам възможност, се старая да им помагам и да бъда от полза. Доброволческата ми дейност се изразява в участие в кампании, благотворителни базари и популяризиране на организацията и нейните дейности сред мои приятели, колеги и близки.

Далила Буазра, 12 клас
[Ученичка в 91 НЕГ]

Започнах с доброволчеството поради многото си свободно време, а и защото ми се правеше нещо различно и интересно.

Още в началото се запознах с едни различни хора – усмихнати, позитивни, зареждащи те с положителни емоции

След това исках още и още и се ровех за нова възможност и инициатива. Така попаднах на Каритас София, които тогава работеха по маратона „Бягащо чудо” и от април до септември го подготвяхме заедно с останалите доброволци. След това участвах в още няколко инициативи – например благотворителния коледен базар, правих картички с децата от „Благовещение”, а сега участвам в обучението на деца и младежи на български език в ДАБ. Често се случва да пренебрегвам други мои задължения заради доброволчеството, но се замислям, че съм късметлия да имам почти всичко и нищо няма да ми коства да съм малко по-натоварена, за да помогна на някой друг. За мен доброволчеството е едно необяснимо чувство, което носи безброй позитиви и огромно удовлетворение. Дори моите приятели и съученици, когато има възможност, помагат в различни неща, защото и те са заразени. Наистина е едно несравнимо усещане и всеки трябва поне веднъж да опита и да почувства какво е да си полезен за другите.

Мартенски благотворителен базар Продавахме мартенички, изработени от децата в нашите центрове с помощта на доброволци. Със събраните 305 лв. подкрепихме доброволческата група в Пловдив, която се грижи за стари и болни хора.

"Кафе за помощ" е наша дългогодишна инициатива, с която набираме средства за различни каузи. Акциите се осъществяват благодарение на доброволците ни, които отделят от своето време и усмивки. Благодарим им!

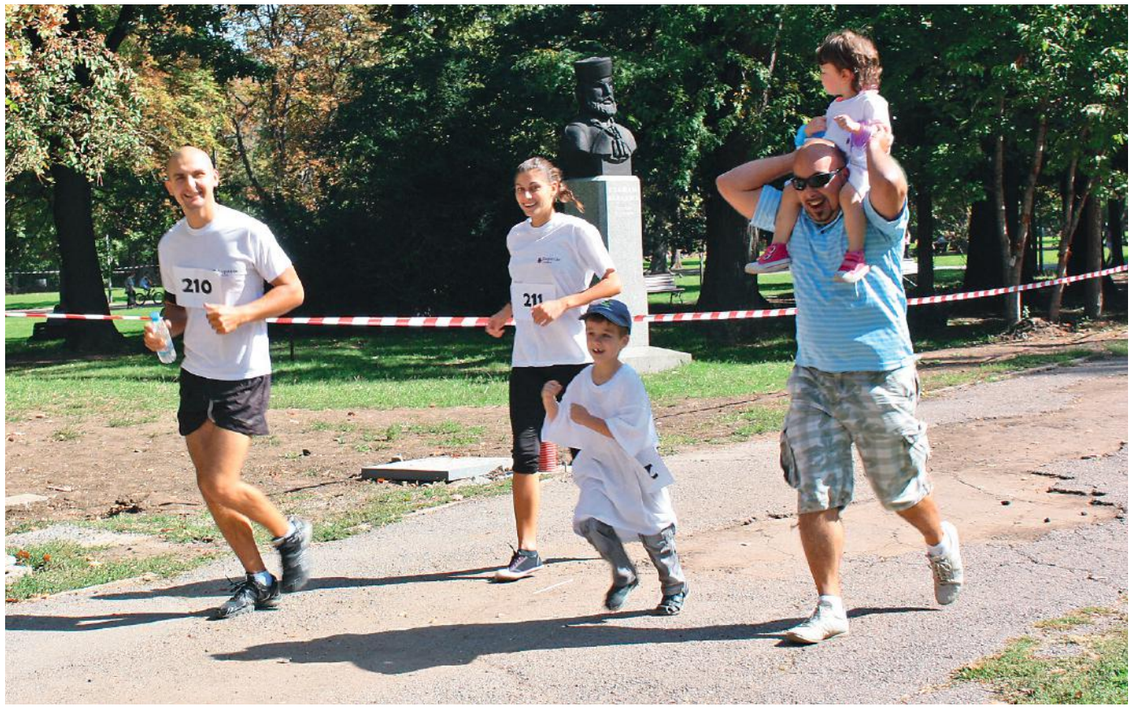

Първи учебен ден Акция в помощ на децата в „Главева махала" от училището на отец Божидар – раздадохме на малчуганите учебни пособия, лакомства и тениски, срещу обещанието, че редовно ще ходят на училище и няма да закъсняват.

"Бягащо чудо" - младежки благотворителен крос в помощ на старите хора Над 300 ученици тичаха благотворително в подкрепа на самотни и болни стари хора.

Заедно играхме, танцувахме и пяхме, участвахме в 10 арт-ателиета! Много родители, баби и дядовци, учители и студенти се включиха в събитието и подкрепиха каузата.

35 доброволци отделиха от своето време и енергия.
Събрахме над 1600 лв., които вложихме в програмата „Домашни грижи" в помощ на старите хора.

Коледен базар в ЦУМ С помощта на наши бенефициенти, доброволци и хора, съпричастни към каузите ни, събрахме красиви коледни играчки и картички, които разпродадохме благотворително. Със събраните 730 лв. подкрепихме старите болни и самотни хора, за които се грижим.

Помощ за пострадалите от наводненията през февруари в Свиленградско и Първомай Благодарим на всички, които се отзоваха на нашия призив да помогнем на нуждаещите се и на децата от Център „Каритас", които пакетираха помощите.

Конкурс за рисунка „Солидарност и любов към ближния"
Деца от над 30 училища в страната изпратиха своите рисунки, а 12 от тях включихме в Календара за 2013 г. на Каритас София.

Деца и младежи от център „Благовещение" на посещение в Обрадовския манастир

Caritas е милосърдна любов...

02 **Въведение**

03 **Кои сме ние**

03 **Структура**

Грижа за...

Самотни и болни стари хора

04 София
06 Малко Търново
07 Покрован
08 Бургас

09 **Самотни майки**

10 **Бежанци и търсещи закрила**

14 **Деца и младежи с увреждания**

16 **Деца в риск**

18 **Наркозависими**

20 **Бездомни**

21 **Превенция на туберкулозата**

Доброволци

22 **Защо избрах да помагам**

24 **Нашите кампании**

Финансов отчет 2012 година

27 **Приходи**

27 **Разходи**

Къде ще ни намерите

28 **Адреси и контакти**

С ПОДКРЕПАТА НА:

Каритас Австрия
Каритас Грац
Каритас Испания
Каритас Италия
Каритас Острава
Каритас Оснабрюк
Каритас Амброзиана

Реновабис
Енория "Йона" [Швейцария]
Енория "Сан Джорджо" [Италия]
Sentieri di pace [Италия]
Фондация "Комунитас"
Стаути от Клюш

Министерство на здравеопазването
Национален център по наркомании
Държавна агенция за бежанците
Българска Хранителна Банка
Община Бургас
Община Тунджа
Г-жа Виолета Станичич
ЕТ "Библиос"

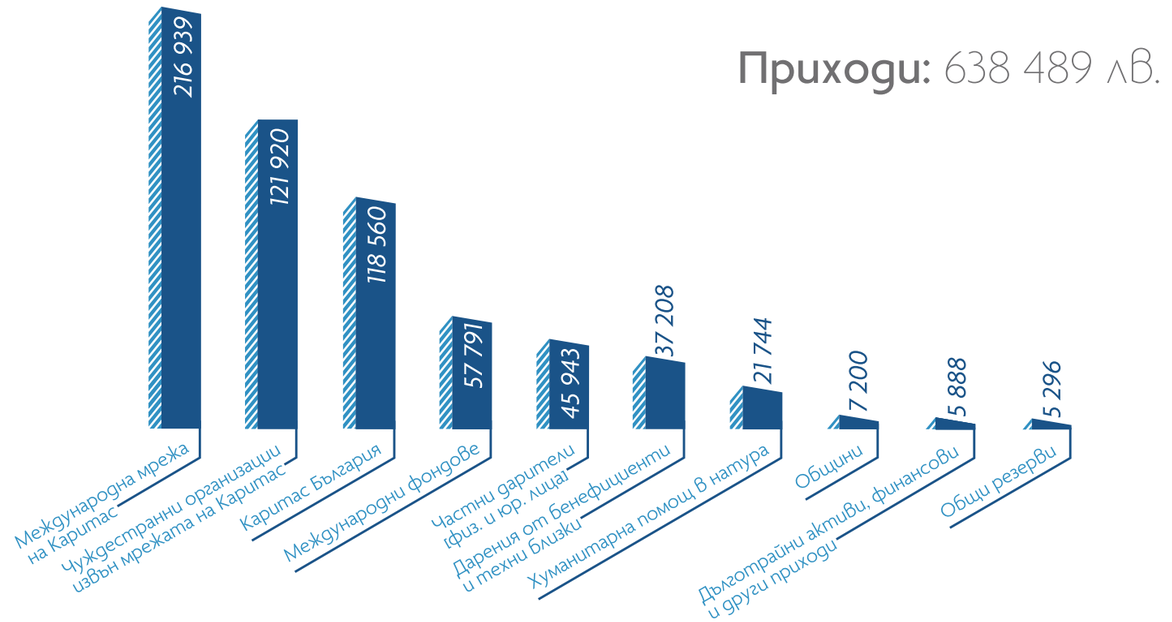
ПЕЧАТ И ХАРТИЯ:

алианс принт
пълноцветно обслужване

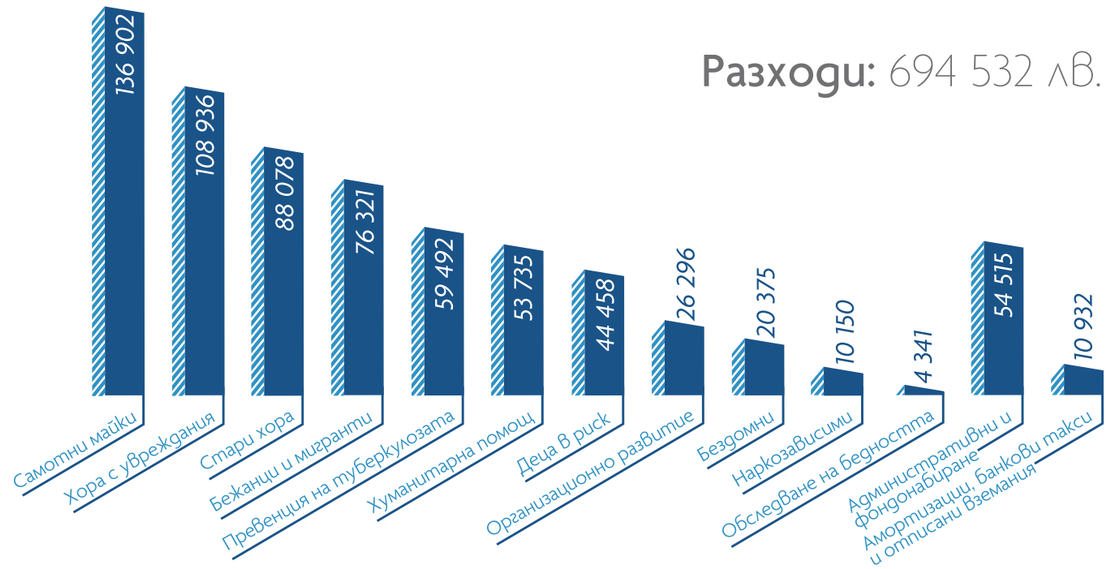

Финансов отчет 2012 година

Приходи: 638 489 лв.

Разходи: 694 532 лв.

Сумите са в български лева *

sopharma PHARMACEUTICALS
ibeco L.T.D
ПО СВЕТА И У НАС TOURISM & TRAVEL
Зайо Байо
magazini za futbolni fanove CITY SPORT www.citysport-bg.com
7 DAYS
Анубис
Crayola
AX! СПОРТ
Кнежево натурална минерална вода
EVEREST CRISPY WAFERS

Управителен съвет

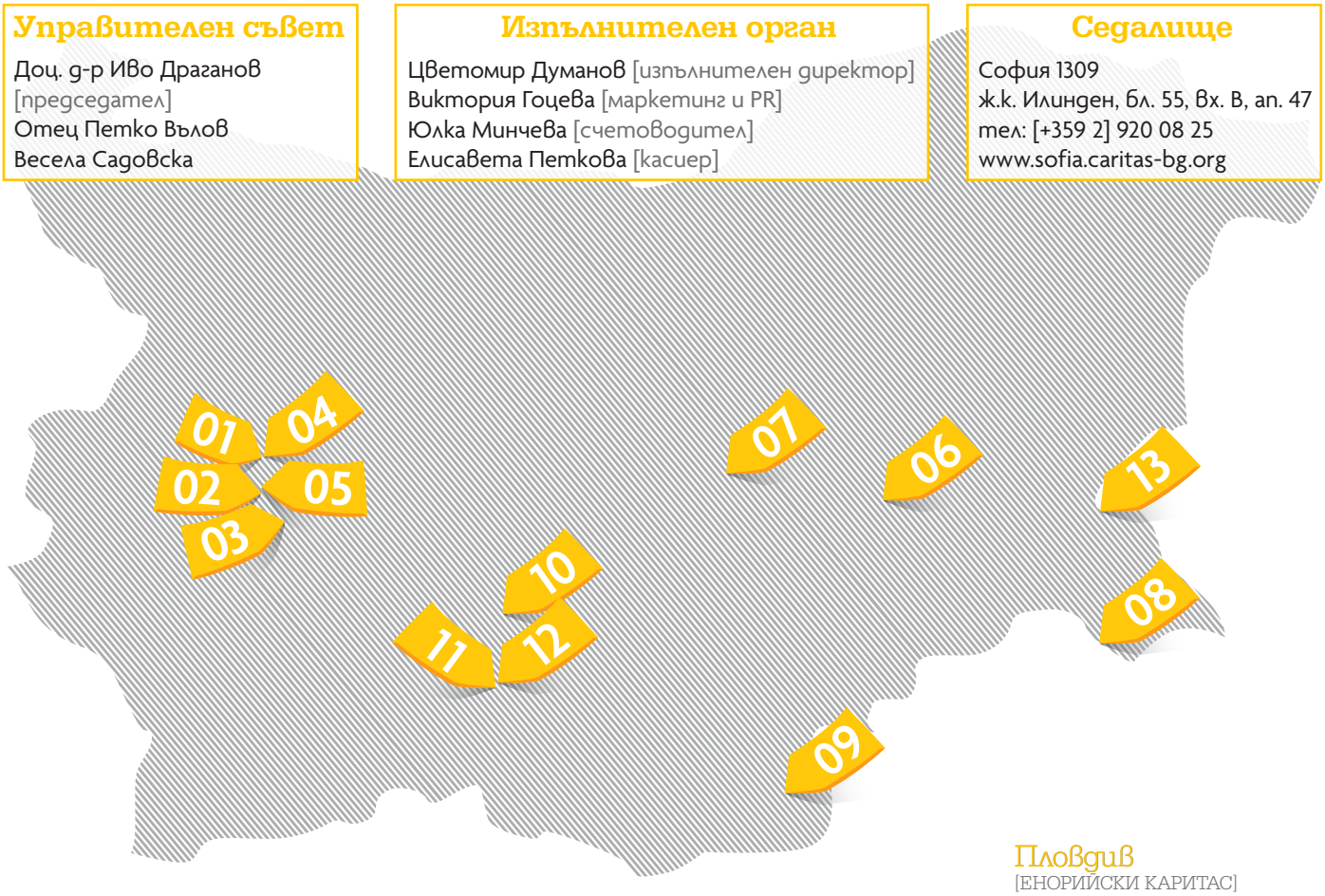
Доц. д-р Иво Драганов [председател]
Отец Петко Вълов
Весела Садовска

Изпълнителен орган

Цветомир Думанов [изпълнителен директор]
Виктория Гоцева [маркетинг и PR]
Юлка Минчева [счетоводител]
Елисавета Петкова [касиер]

Седалище

София 1309
ж.к. Илинден, бл. 55, вх. В, ап. 47
тел: [+359 2] 920 08 25
www.sofia.caritas-bg.org

София

01 **Деца и младежи с увреждания**
ул. Киро Тулешков №16
Владимир Владимиров
[ръководител екип]
[+359 88] 898 75 96
blagoveshtenie@caritas-bg.org

02 **Стари хора**
Натали Ценкова
[ръководител екип]
[+359 88] 989 95 71
homecare@caritas-bg.org

03 **Самотни майки**
Бул. Гоце Делчев 155-157
Людмила Баликова
[ръководител екип]
[+359 2] 869 63 35

04 **Наркозависими**
Галя Якова
[ръководител екип]
[+359 88] 525 64 20

05 **Бежанци и мигранти**
ж.к. Илинден, бл.55, вх.В
Иван Черешаров
[координатор проекти]
[+359 88] 850 98 37
ivan.ceresharov@caritas-bg.org

Ямбол

06 **Деца и младежи с увреждания**
Стефан Петков
[ръководител екип]
[+359 88] 820 03 28
dchu.yambol@caritas-bg.org

село Баня
[ОБЩИНА НОВА ЗАГОРА]

07 **Деца в риск**
Любомир Лазаров
[координатор]
[+359 88] 823 20 46
lyubomir.lazarov@caritas-bg.org

Малко Търново

08 **Стари хора**
ул. Княз Борис, №52
Дора Ковачева
[ръководител екип]
[+359 88] 686 94 10
homecare.mturn@abv.bg

Поморие

09 **Стари хора**
Мария Пандова
[ръководител екип]
[+359 88] 525 66 77

Пловдив
[ЕНОРИЙСКИ КАРИТАС]

Стари хора
ул. Кръстю Пастухов, №22
Весела Чолакова
10 [енорийски отговорник]
[+359 87] 897 11 90

Куклен
[ЕНОРИЙСКИ КАРИТАС]

11 **Елена Стойкова**
[енорийски отговорник]
[+359 87] 707 76 54

12 **Деца в риск**
ул. Ал. Самболийски, № 52
Стефка Гечева-Ламбрева
[ръководител екип]
[+359 88] 794 13 65
caritas_kuklen@abv.bg

Бургас
[ЕНОРИЙСКИ КАРИТАС]

13 **Стари хора**
Бездомни
Самотни майки
Мигранти и младежи в риск
ж.к. Братя Миладинови,
бл. 57, вх. 8
Наталия Шарбанова
[ръководител екип и енорийски отговорник]
[+359 88] 820 03 19
caritas.burgas@caritas-bg.org